

Era seară. Ursulețul stătea în patul lui călduros și nu putea să adoarmă.
— Cât mai e până la Crăciun? o întrebă el pe Mama Ursoaică.
— Trebuie să mai ai puțină răbdare, Ursulețule. Uite, de acum încolo am să-ți spun o poveste în fiecare seară și, după 24 de povești, gata, va veni Crăciunul.
— Serios? Chiar va veni Crăciunul atunci? se mira Ursulețul.
Mama Ursoaică dădu din cap. Da, va veni. Sigur-sigur.
Îl mângăie apoi pe Ursuleț și-i dădu un sărut:
— Somn ușor, dragul meu!

STEAUA CU COADĂ

Pe 1 decembrie, Mama Ursoaică spuse prima poveste.

A fost odată un ursuleț, unul la fel ca tine. Într-o noapte, ursulețul zări deasupra bârlogului său o stea luminoasă cu o coadă lungă-lungă. Nu mai văzuse niciodată o stea atât de strălucitoare. Probabil că era o stea cu totul specială, astfel că ursulețul porni în urma ei chiar din acea noapte.

Străbătu dealuri și munți, traversă un râu lat și urcă pe cele mai ascuțite stânci, mânat de teama de-a n-o pierde din ochi. Dar până la urma, istovit de atâta efort, ursulețul se culcă sub un brad și adormi.

Dimineața, când se trezi, sări în sus speriat:

— Steaua mea, unde e steaua mea? Mi-am pierdut steaua!

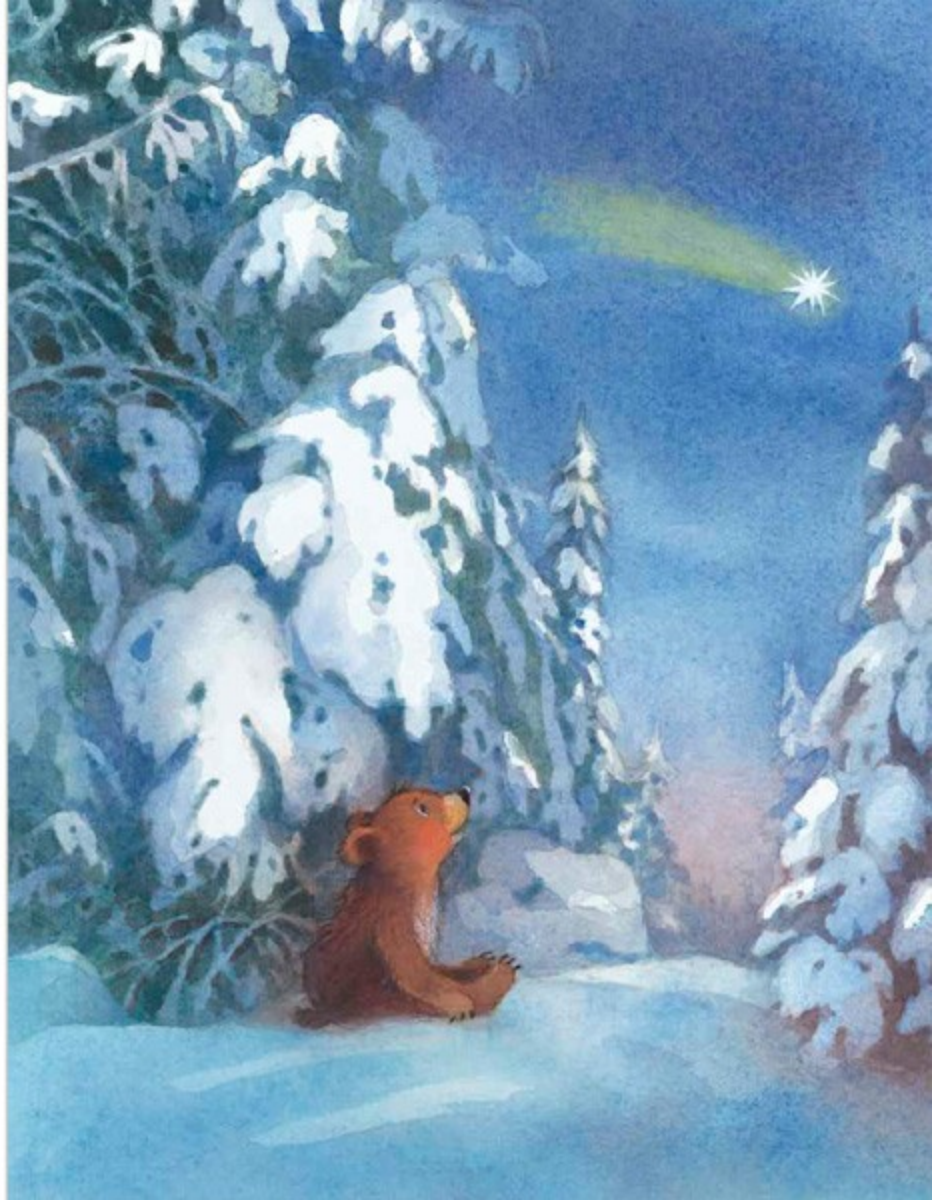
Dar ce s-a mai mirat când a privit în sus! Steaua cu coadă încă strălucea pe cer. Era mai puternică decât lumina zilei.

Bucuros, ursulețul porni din nou la drum în urma stelei sale.

Când Mama Ursoaică termină povestea, ursulețul îi arătă o stea ale cărei raze pătrundeau prin fereastră.

— Uite cum strălucește! Gata, de acum încolo aceasta va fi steaua mea, cea care-mi va arăta drumul spre Betleem.

— Să fii minte că Dumnezeu va fi mereu cu tine și îți va arăta drumul cel bun.

PUIUL DE VULTUR

Pe 2 decembrie, Ursulețul se urcă mai devreme în pat și o așteaptă cu nerăbdare pe Mama Ursoaică. Aceasta îi spune o poveste despre un pui de vultur.

După multe ore de mers, ursulețul zări un pui de vultur care stătea într-un cuib clădit pe cel mai înalt vârf, chiar deasupra unei prăpastii adânci.

— La ce te uiți? îl întreabă ursulețul.

— Mă uit la steaua aceea neobișnuită, spuse puiul de vultur. Parcă mă cheamă la ea. Aș vrea tare mult s-o pot urma. Oare ce să însemne asta?

— Steaua arată locul în care o să se nască împăratul lumii, la Betleem, spuse mama vultur.

— Trebuie să ajung acolo neapărat! strigă puiul de vultur.

— Când o să înveți să zbori, o să ajungi și acolo.

Puiul de vultur căzu pe gânduri.

— Atunci, trebuie să învăț să zbor chiar acum! spuse el.

— Bine, hai să-ți arăt, ești destul de mare de-acum, spuse mama vultur. Și, ce să vezi, îl aruncă pe puiul de vultur din cuib!

Speriat, ursulețul scoase un țipăt. Puiul de vultur se rostogolea vijelios prin aer, drept în prăpastie. Dar mare a fost mirarea ursulețului când văzu că mama vultur îl prinse pe pui chiar înainte să se prăbușească pe stânci și-l duse înapoi în cuib în ghearele sale puternice. Apoi îl aruncă iar și iar din cuib ca să-l învețe să zboare.

Puiul de vultur prinse tot mai mult curaj. Ursulețul îl urmări încordat cum tot încerca și, nu după multă vreme, puiul de vultur își întinse aripile și reuși să plutească. Tot mai sus și mai sus, până când dispăru în zbor spre steaua cea neobișnuită.

— Hei, așteaptă-mă și pe mine! Și eu merg după stea! strigă ursulețul.

Și porni din nou la drum.

— Dar Mama Vultur își prinde de fiecare dată puiul când cade? întreabă Ursulețul după ce Mama Ursoaică termină povestea.

— Bineînțeles, de fiecare dată, spuse Mama Ursoaică. Uite așa! făcu ea și îl luă iute în brațe pe Ursuleț.

